

godt Minde, ikke en eneste lys Erindring knyttede der sig for ham til disse Mure, bag hvilke han i femten Aar havde følt sig som en Fange. Og ikke nok med det! Det gik i disse Øjeblikke op for ham — og der jog ham flygtig en ganske fremmed Følelse, en vild og klagende Sørgmodighed gennem Sindet — hvorledes Skyggen fra disse Mure havde formørket ham Tilværelsen og forbitret ham Glæden ogsaa i alle de Aar, der fulgte efter.

Han foer nervøst sammen. Døren bagved ham var sagte bleven aabnet; det var Signe, der kom tilbage.

„Du kan godt gaa ind. Kom blot.“

Per kom gennem et lille halvtomt Kabinet og ind i Dagligstuen. Døren herfra ind til Sovekammeret stod paaklem. Signe nærmede sig den paa Taaspidserne, skød den lydløst op og førte Per hen til Fodenden af en Seng, der stod frit ud paa Gulvet fra den ene Sidevæg. Det var næsten mørkt derinde, saa han i de første Øjeblikke daarligt kunde finde sig tilrette.

Efterhaanden skelnede han dog Omridsene af et hentørret Hoved med tillukkede Øjne, der laa dybt hensunket i en stor, blød Pude i en dødlignende Søvn. En frysende Skælven jog Per gennem Kroppen, men nogen Sindsbevægelse udover den Uhyggefølelse, som Synet af Opløsningen naturligt fremkalder hos den, for hvem Døden er Livets Gru, greb ham ikke. Den Omstændighed, at Faderens Tilstand saa øjensynlig umuliggjorde enhver Tilnærmelse, virkede netop beroligende paa ham. Hvad han mest havde frygtet, var Familjeiveren for i sidste Øjeblik at faa tilvejebragt en Forsoning. Han vidste, at han for sit Vedkommende intet havde at sige sin Fader; og hvad denne muligvis kunde have ønsket at sige ham, vilde efter al Rimelighed kun have forværret Forholdet og maaske have givet Anledning til Oprin, som let vilde have faaet en uhyggelig Karakter.

Alt som hans Øjne vænnedes til Stuens Mørke, traadte den Sovendes Ansigtstræk og hele udtærede Skikkelse tydeligere frem for ham. Han saae, at Faderen havde bevaret sit store Haar, som dog under Sygdommen havde mistet al Farve. Ansigtet derimod var bleven mørkt, næsten bronceagtigt, og der saaes ikke en Bevægelse i det, skønt et Par Fluer stadig kred-